

נקודות של אור

המשק
הציבורי
אנונימי

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע כפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - יו"ל לקראת שנת פרשת יתרו תשפ"ד

קשה לך? סימן שאתה עץ פרי... ❧

כשאדם קונה חלקת שדה יש לו שתי דרכים לקצור רווחים מהקרקע:

הוא יכול לזרוע ירקות, בתהליך קצר ולא מורכב - ובתוך חודשים ספורים הוא כבר יקצור את הרווחים.

והוא יכול גם לחרוש את השדה, לעבור בין שורה לשורה ולנטוע ענפים קטנים, להתאמץ ולחכות מספר שנים - עד שיצמחו בו עצי פרי ראויים למאכל.

האפשרות השניה היא לכאורה מתישה יותר, היא דורשת הרבה מאוד מאמץ, והאדם ממתין כל כך הרבה זמן לפירות - עד שהוא מחשב להתייאש.

למה לא ללכת בדרך הפשוטה יותר? למה לא לנהל תהליך זריז של זריעת ירקות ולהרוויח ביד ומיד?

הסיבה פשוטה: אכן, הירקות מהירים יותר, והעבודה הרבה יותר קלה וכמעט בלי השקעה - אבל מה יישאר בשדה אחרי קצירת הרווחים? בשנה הבאה יצטרכו להתחיל את כל התהליך מתחילתו!

שדה הפרי הוא אמנם הרבה יותר מורכב - אבל כשאתה משקיע בעצים זוהי השקעה לטווח ארוך ונצחי! כמה שנים אתה מתאמץ ויורק דם, אבל אחר כך? אחר כך כל מה שנשאר לך זה רק לקצור את הרווח, שנה אחר שנה, כמעט בלי טיפת מאמץ.

והאדם, האדם הוא לא שדה ירק. האדם הוא עץ השדה.

עבודת הנפש היא קשה. לא קל להתאמץ שוב ושוב, ולמצוא את עצמנו עוד פעם באותה נקודת מוצא, ולהשקיע שוב, וליפול שוב, ולרצות להתייאש. לא קל להמתין כל כך הרבה זמן וכמעט שלא רואים פירות.

מסביב יש אנשים שעושים 'כסף קל', הכול נראה הרבה יותר קל וזורם, שום דבר לא עולה להם במאמצים, הם כאילו נולדו עם כל המידות הטובות, מושלמים וחסרי רבב, ורק אני נולדתי כדי לקום וליפול, ולהרגיש לפעמים יבש כמו אדמה חרושה.

אבל זוהי עבודת החיים שלנו! אם אתה מרגיש שהעבודה האישית לא הולכת לך בקלות - זה כי הבורא נתן לך שדה של פירות! הפוטנציאל שלך הוא הרבה יותר גדול!

עכשיו אמנם זה דורש מאיתנו מאמצים לא פשוטים, ולפעמים גם חוסר הבנה של הסביבה, אבל לטווח הארוך? רק עבודת נפש אמיתית ועיקשת היא זו שתישאר איתנו לנצח!

ועל זה היה ה'בית אהרן' מקרלין אומר: כשאתה מרגיש 'צווי לייטיג', כשאתה רואה את עצמך כמו משקה בלי אלכוהול וחסר טעם, שאף אחד לא בוחר אותו מהמדף - אל תשכח שבפוטנציאל שלך אתה 'זעבצין לייטיג'! יש בך משקה משובח וחריף, יש לך כוחות מיוחדים מאת הבורא!

*

❧ מול המצרי נכשלונו - אז מול הגרגשי?! ❧

הקדוש ברוך הוא הוציא אותנו ממצרים ברגע האחרון, רגע לפני ששקענו בטומאת מצרים בלי יכולת להשתחרר מהשער החמישים.

הבורא רצה להציל אותנו מטומאת מצרים, ולהעלות אותנו ל... לאיפה? לארץ שבעת העמים? לארץ של טומאת ארץ כנען, לשיא העבודה זרה והטומאה, לשיא הלכלוך?

ובפרט, שבספרים הקדושים מבואר שבעת העמים, החתי והאמורי והפריזי והגרגשי וכולי, הם היסוד לקליפת שבע המידות. במילים אחרות, כל הכעסים, והעצבות, והתאוות, והרצון לנצח אחרים, והייאוש, וההפקרות, הכול נובע מהם, מאותם שבע עמים טמאים...

בשביל מה להוציא אותנו מהפח – אל הפח? למה להביא אותנו לארץ עם שבע סוגי התמודדות, אם בקושי מול עם אחד של טומאה החזקנו מעמד, וגם זה רגע לפני טביעה מוחלטת בביצה!

אומר האור המאיר, יסוד אדיר:

יש שני סוגים של ניסיונות רוחניים שאנשים עוברים.

יש את הניסיונות המוכרים, ההתמודדות מול הרחוב, מול העולם הנוצץ, מול ה'לשון הרע' העסיסי, מול התאוה הבוערת או מול הכעס שמאיים להתפרץ על בני הבית.

ויש ניסיון עמוק יותר, יש התמודדות של אדם עם עצם החיבור שלו להשם. עם האמונה המוחלטת שהקדוש ברוך הוא מנהיג אותו ונמצא איתו ונותן לו את כל מה שיש לו בחיים, עם האמונה שהבורא לא רוצה 'לדפוק' אותו, שהוא טוב ומטיב לרעים ולטובים, שהוא נותן לנו את הכוח להתמודד עם היצרים והניסיונות.

אומר ה'אור המאיר': אדם שמחובר, אדם שמאמין, אדם שברור לו שהבורא מנהל אותו – אין לו בעיה להתמודד עם הניסיונות הקשים ביותר! כי הוא מחובר למקור כל הכוחות! כי מול השם – כל הניסיונות האלה נמוגים ונמסים!

ומצד שני, אם האדם לא מצליח להתמודד עם תאוה בוערת או כעס מתפרץ, אם הוא לא מתאפק מלספר את הידיעה המפתיעה על השכן – זה אומר שהבעיה היא הרבה יותר עמוקה, זה אומר שהוא לא מחובר להשם!

כי הכול עניין של חיבור להשם. אם אתה מחובר – אתה מנצח את היצר, ואם נכשלנו – סימן ששכחנו את מי שנותן לנו הכול...

בקיצור: שטח העבודה העיקרי שלנו אמור להיות בחיבור להשם, כי שם נמצא הפתרון להכול!

(שאלו את הרבי: אם כך, שהעבודה היא אך ורק בעניין החיבור להשם, למה נותן לנו השם ניסיונות בתאוות ומידות רעות?)

אמר הרבי: כל הניסיונות האחרים הם בסך הכול סיוע שמימי! כן, סיוע שמימי שמזכיר לנו להתחבר לבורא... כי בלי ההתמודדות הקבועה שלנו בכל יציאה לרחוב או כשמכעיסים אותנו – היינו חושבים שמגיע לנו לפחות דרגת 'מלאך אלוקים', והיינו שוכחים שהבורא הוא זה ששומר עלינו...)

כשעם ישראל היה במצרים, זו היתה 'גלות הדעת', היה חסר לנו החיבור (דעת = חיבור, 'יידע אדם את חוה'), עם ישראל היה נתון לבלבולים וספקות והאמונה לא היתה ברורה להם, הם התמודדות בשטח העיקרי, ולא הצליחו להתחבר להשם...

אבל אז הוציא אותם הבורא ממצרים, הוא סידר להם את המוח, נתן להם דעת, נתן להם חיבור להשם!

מעתה ואילך – אין כל בעיה לשלוח אותם להתמודד בזירות הקשות ביותר, גם מול שבע אומות, גם מול התאוות והניסיונות הכי קשים! כי כשהם מחוברים להשם – הם יוכלו להחזיק מעמד בהכול!

יותר מזה: האור החיים הקדוש אומר, שלמרות שבמצרים אם היינו נשארים עוד רגע אחד היה השער החמישים סוגר עלינו ולעולם לא היינו מצליחים להשתחרר מהטומאה – היום זה אפשרי!

היום, אחרי יציאת מצרים ומתן תורה, אפשר לצאת גם מהשער החמישים של הטומאה! בכל מצב יהודי יכול להשתחרר מכל הכבלים והקליפות, ולהתחבר לשיא הקדושה!

כי אם יש לך דעת, אם יש לך חיבור, אם אתה מבין שהבורא יכול להושיע אותך מכל בעיה וצרה רוחנית וגשמית – כל הקליפות נמסים כמו דונג מפני אש...

*

י"ל ע"י 'נקודות טל אור' - ספינקא, ע"פ הבנת הכותב. ניתן לקבל ככית פדרטנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com